

L'Estat Català ★

PUBLICACIÓ DE ORIENTACIÓ NACIONAL

Direcció: FRANCESC MACIÀ, Diputat

Patriotes!

El nucli nacionalista radical, format pels elements que integren la bandera radical i intransigent de L'ESTAT CATALÀ, no us recomanen pas l'abstenció electoral; però si que us recomanen que, ni per un instant, la tasca electoral pugui esdevenir obstacle a l'acció alliberadora de la Pàtria.

Creure en l'èxit de possibles campanyes parlamentàries o dimanants d'una acció política determinada, és passar vint anys més d'ineficàcia patriòtica i retrassar el moviment d'emancipació catalana.

El nostre vot, que no és una ridícula papereta, sinó desig vehement de Llibertat, és per al primer heroi patriota que caigui en les futures batalles.

L'únic, el veritable plebiscit patriòtic és el de l'Organització Nacional de L'Estat Català.

La pruija electoral

D'ençà de l'aparició del Catalanisme a la via pública el fet electoral ha dividit les opinions dels patriotes i ha apassionat de debò precisament als elements, que ens diuen, extrems del Nacionalisme. Mai com ara en que l'opinió radical del Catalanisme és més nombrosa i ve apoiada de vint anys ençà d'inutilitat electoral, és quan aquesta qüestió es debat en més vehemència en el si dels cercles nacionalistes.

Per aixó hi volem avui dedicar-hi una particular atenció ja que novament la lluita electoral a que ens convida l'Estat espanyol, fa que nosaltres tinguem d'exterioritzar el nostre criteri i molt especialment, quan en la nostra capitalitat catalana s'hi presentarà una candidatura nacionalista en la que no tenim inconvenient d'adjetivar d'integral.

Com creiem que és una qüestió que dimana de les variacions que en aquets darrers temps sofreix el nostre Nacionalisme i cada dia que passa se susciten nous problemes a resoldre, no hem trobat cap inconvenient en parlar-ne, ben clarament i sens eufemismes.

Eleccions de Diputats a les Corts d'Espanya. — El primer argument que ens fan els partidaris de l'intervenció electoral és de que la representació a Corts per Barcelona i districtes principals de la nostra terra, siga nacionalista.

Aixó seria una prova patent de la nostra poixança patriòtica i privaria que enemics declarats de Catalunya ostentessin representacions ilegítimes.

Suposem, doncs, que la representació de Barcelona i districtes del reste de Catalunya, no solament fos quasi tota nacionalista, sinó que el carac-

ter nacionalista que caracteritzés a n'aquets representants, fos extremista. Suposem també, que han passat molts dies, mesos i potser algún any i que el Nacionalisme Català ha obtingut de que els cens electoral siga una cosa pura i immaculada, d'on en ragi diàfana la nostra voluntat nacional. Suposem també, que el poble català per una gran majoria s'avingui amb les solucions radicals del Nacionalisme o quant menys s'avé amb certa integritat d'ideal que permet donar la batalla i que la batalla electoral es dona i surten tants o quants patriotes amb la representació popular.

Suposem també, que no existeixen, un grapat de detalls i punts d'ovir que no és convenient ni patriòtic exterioritzar. Doncs bé, ara nosaltres preguntem: ¿Què faran aquests bons i immaculats patriotes, amb la seva representació popular, per la Causa lliberadora de Catalunya? Serviran a la nostra organització radical i revolucionària, amb la seva immunitat parlamentària? No. L'experiència ens demostra que l'immunitat parlamentària serveix de ben poca cosa.

Aniran a Madrid a pronunciar l'ultimatum del nostre maximalisme nacionalista? ¿Es que per ventura diran a Madrid quelcom més que ço que ha dit múltiples vegades el nostre capdill Macià? Es que promoguent tumultes a la Cambra espanyola, fareu girar els ulls, vers nosaltres als demés pobles de l'Europa o del reste del món? Creiem, que si per lograr sols poguer treballar sota la minsa ombra d'un representant a les Corts d'Espanya, el catalanisme té de realitzar tants esforços i perdre endebades tantes energies, valdria més que trenquessim les armes per endavant,

com poble envilit i damnat a l'esclavitud eterna!

Deixem l'argument — que no és argument — de que cal contar-nos. Tothom que sap quelcom d'arts electorals; no dedueix mai pel nombre de votants els homes de ideal que el candidat exposa.

A més s'hi oposa a l'intervenció de diputats a les Cortes Espanyoles; la més ferma i invariable i pura ortodoxia nacionalista. Quan un poble està cansat de demanar — com el nostre cas de Catalunya — a casa l'enemic no s'hi va per res; ni tant sols per maleir-lo.

El rompre tota relació amb ell, i el desprei més pregon, s quan més es dignifica un moviment veritablement nacionalista.

Els diputats irlandesos del "Sinn-fein" jamai anaren a Londres. A Londres hi anaren els traidors d'En Redmón. El poble irlandés els va elegir; perquè constituïssin la seva República, i més que diputats, foren i són encara—algun d'ells encara—factores principalíssims de l'obra revolucionària

Gaudhi, auriolat de misticisme, té escrit en el seu Evangeli nacional: *No acceptarem càrrecs públics.*

Per aixó l'obra més pertorbadora del Nacionalisme Català, ha sigut la política electoral de la "Lliga Regionalista". La política electoral ha sigut la que ha desviat i ha pervertit el catalanisme. Corrupció interior i corrupció exterior.

Els rengles dels patriotes primitius foren ofegats per un allau d'advocats i comerciants que sota la bandera de Catalunya n'alçaren una altra: *Aquí hi ha el pa.* I els patriotes purs tingueren d'abandonar la feina. Ja es trobava qui la feia... i amb entusiasme. Exteriorment, aquella política de males convivències contraia el pacte amb l'enemic. Realment ens esbruixim al veure que encara resten patriotes de bona fe, que creguin amb els estres electorals!

Eleccions a les Diputacions catalanes. — Indubtablement les eleccions que es diuen de diputats "provincials" presenten a l'actual nacionalisme català un nou problema a resoldre.

Les Diputacions catalanes, religades en l'organisme Mancomunitat de Catalunya, són al fi i al cap una tenue ombra de govern català.

Quina és la nostra opinió — nacionalistes radicals — davant l'intervenció an aquests organismes catalans? Firms al nostre criteri anti-electoral,

ens oposarem a la probable tasca catalanitzadora que es pot realitzar, dintre la Mancomunitat? Responem an aquestes possibles preguntes dels patriotes intervencionistes.

Si els diversos partits que es diuen nacionalistes tinguessin solvència patriòtica, no dubtariem ni un moment d'ajudar a l'obra administrativa i alhora catalanitzadora de la Mancomunitat. Cada patriota des del seu sector que s'avingués més a llur peculiar ideologia donaria aquest apoi. Aniríem a la Mancomunitat, com organisme aprofitable per la causa alliberadora i purament transitori. Mentrestant, l'organització de l'Estat Català, no quedaria en aquest cas endarrera i en l'hora de la victòria, l'Estat Català, devingut govern provisional, traspasaria el nom de Mancomunitat. Però és que en aquest cas de catalanistes radicals, jo ha seriem tots. Aquí rau la dificultat. Mentre els partits, tant de dreta com d'esquerra, siguin sospitosos en son nacionalisme, cal abstenre's en absolut de tota participació electoral.

No és pas molt lluny encara l'infame resposta que el senyor Puig i Cadafalch donà als comissionats del "Centre Autonomista de D. del C. i de la I." amb motiu del plebiscit nacional.

Si un patriota de significació radical dintre el Nacionalisme, per voluntat dels seus compatriotes del districte o de la comarca, el duïen a ocupar els escons de la Mancomunitat ho trobaríem molt bé. Però aixó no vol dir que el nacionalisme radical o no hi tinguéss de dedicar cap preferència. El dedicar una atenció excessiva a assumptes electorals, portaria als nostres reigles subiectes de sospitós patriotisme i renaixerien altra volta les concupiscències personals de tota mena. El sistema electoral ha sigut l'arma que ha fet més mal al moviment reivindicador de Catalunya.

L'Estat opresor ens l'ha deixat a les nostres mans, com una ioguina; i amb ella hem anat matant, lentament, sense fer-nos-en, el veritable esperit d'reivindicació nacional.

El Catalanisme, nodia abstiné's molt bé de tota participació electoral. Es va anar a les eleccions no perquè convingués al moviment català, sinó per interessos excessivament particulars.

Avui, el nostre nacionalisme trobaria una gran tasca de catalanització realitzada i les nostres escales —

en vinculem amb més braó el nostre desig de victòria — posseïrien una puixança, que avui no tenen encara. Dels rengles dels catalanistes purs, sortí sota denominació humil, l'obra grandiosa de l'Associació Protectora de l'Ensenyança Catalana. Però la política electoral, absorbia la màxima atenció dels patriotes de llavors i la tasca secular quedava endarrera. Avui, ens trobem que aquells polítics han fallat i l'obra de l'ensenyança catalana — tot i essent un èxit veritable — és encara, dintre un període escipient.

Es veritat, que les nostres corporacions públiques, han subvencionat obres de meritori patriotisme; com la susdita A. P. de l'E. C. — ço que no haguera sigut possible, sense una intervenció electoral.

Peró hem de dir que aquesta ajuda a l'obra catalanitzadora és tant minsa i que no guarda equilibri amb les probables ventatges que el Nacionalisme Català haguera obtingut, en diverses batalles per la nacionalització dels catalans i vers la màxima llibertat de la nostra Pàtria.

En resum estem plenament convençuts que les lluites electorals sols poden portar a l'ideal lliberatiu de la nostra Pàtria una pertorbació, quan no una reculada.

Les lluites electorals, els plebiscits populars; sols els trobem bé en les nacions constituïdes o en els pobles de rescent constitució estatal. Allí on hi ha debats interns si; però mai com a arma alliberadora d'un poble. Un poble que aspira a la seva llibertat, si veritablement n'és digne, sols en té una d'arma. La del sacrifici. Fer política electoral, encara que aquesta siga sincera i noble, serà tot ço que es vulga, però no serà mai alliberar un poble. No sabem que fent eleccions s'hagi mai alliberat cap nacionalitat ni hagi triomfat ni una teoria social. Tots sabem les grosses remuneracions econòmiques que costen les eleccions dintre l'Estat Espanyol. I tots sabem també les drossis d'energia que cal desplegar en les campanyes electorals. Doncs bé, en l'hora actual del Nacionalisme Català, que té plantejades diverses campanyes a realitzar, quan l'esforç dels nacionalistes catalans, té d'ésser un esforç suprem de rebel·lió contra tot ço que ofega la nostre llibertat nacional i contra les moltes i diverses formes de desnacionalització dels catalans, trobem que és perdre temps, diners i energies, dedicar-

se en aquesta feina, que opinem secundària.

Sovint se'ns retreu que és una cosa excel·lent mantindre's pur, restant allunyats del fang. Hem de dir, que la Unió Catalanista, nucli més visible del nacionalisme radical, ha tingut adherits i té, encara, que desempey-nen càrrecs públics. Els seus ex presidents Folguera i Duran i l'Antoni Suñol, han passat per la Diputació de Barcelona. Si purs i honrats entren, plens d'honradesa i pur patriotisme n'eixiren. D'ells n'és la idea matriu d'aquesta ombra de govern nostre que es diu Mancomunitat de Catalunya. Hem de dir que l'idea pura dels autors de la mateixa, que enclouia una idealitat patriòtica integral, fou modificada, sancionada i posada a regateix amb els ministeris d'Espanya, per la majoria regionalista de la Diputació Provincial de Barcelona.

L'integritat moral i patriòtica d'aquests catalanistes ha sigut, doncs, posada a prova i a la seva convicció apolítica n'ha sigut més afermada al eixir dels cercles, on els hi havia dut, ço que en diuen representació popular.

Avui, els nacionalistes radicals catalans, passem el mateix camí, on caminen els homes idealistes de tots els moviments alliberadors.

La materialitat política, ve darrera nostre ratificant els nostres passos. Avui "Acció Catalana" té un ideari, que dur-se amb llealtat — és semblant a la Unió Catalanista de 1915 — en els temps del nostre inoblidable doctor Martí i Julià. Quan els idealistes colguin sota la llosa de la tomba del "soldat desconegut", llavors "Acció Catalana" ja serà francament separatista i creurà en l'eficàcia de la violència, esdevenint els seus components ministres de la Nació Nova i els faritzeus de la "Lliga" obtindran llavors un contracte de comerç amb Espanya.

ESTAT CATALA

Sortirà quinzenal
Subscripció a Catalunya
3 pessetes semestre

S'admeten donatius per a estendre nombres francs

Soldat de la Pàtria verdadera

Si tothom servés l'obligació integral d'aquestes paraules, m'atreveixo a dir que totes les qüestions societàries estarien resoltes; i per ésser aquest soldat, no és pas gens de precís, l'agressiva i marcada actitud del militar, amb tota sa orientació poca-solta, que si bé llueix a seu detràs la puresa vivent d'una Pàtria, la quina exterioritza ell amb un imposiment d'intenció, no és aquella altra sinó la inventada per la migrada cultura humana, que encamina fatalment a sostindre les múltiples i riques diferenciacions per la força de les armes, i que hagi homes que en facin d'aquest element destructor un "sentiment" "una ideologia" i un "ofici" honorable, dintre la fluidesa d'un romanticisme, que sol desaparir tota monarquia, però que la única finalitat és l'extermini d'una vida, i pensar que tot això radica en la sola voluntat de l'home incult! Soldat de la Pàtria verdadera; el nostre de soldat no viu en aquesta brutalitat eixorca que és el militarisme i si porta una convicció nobilíssima, aquesta és màcula de tota altra doble intenció. Per ésser-ne basta només tindre consciència plena, i humanitat arrelada i cada persona pobre i rica ha d'entrar en la seva actuació profitosa que és servir en tots els seus actes la voluntat d'una raça, d'una Pàtria, la verdadera, la Pàtria d'uns per la de tots, la Pàtria d'un poble per la de tots els altres. No ho enteneu prou clar? Cregueu que la veritable Pàtria pot ésser la dels acabats sense consciència i sense humanitat o la dels polítics putxinel·lis d'una Societat desballestada? Per ésser soldat d'aquesta Pàtria es necessari sentir-la pregonament, tal com és, humana i sincera talment els seus fruits i païssatges; el qui més s'hi acostà és el Poble, gràcies al pur sentiment que el domina, els més apartats són els sustentadors de les passions més baixes i ruïns, morals i materials i que no estalvien "obstacles" per ufanar-les després. Aquests són els rics que la fatalitat o un egoisme inhumà, els ha posat al marge de tota realitat. La esfera en la qual es mouen és la comoditat i l'interès més palpable, mancats de consciència i sentiment, no senten la pruija d'un neguit beneficiós per tots, inadaptats a tota idealitat benefactora, divideixen massa cruament la inexplicable "casta" humana, i com siga que conscients o inconscients destorben tota aproximació, es fa "explicable" la lluita social. El poble que posseeix la part més essencial que és el sentiment, no té educació cultural, lo que és al revés amb els rics que si tenen això els hi falta en canvi lo principal i llavors la seva intel·ligència és a base de les seves concupiscències infinites; i jo dic si tothom mirés profundament les entranyes de la Pàtria no podria existir la desnivellació aquesta, és impossible, no veureu cap català enamorat i coneixedor de Catalunya fervorosament ric o pobre

que pretengui amb tota la serenitat deguda demostrar lo contrari.

Si el fill estima a la Pàtria, no per interès sinó per substància, i sent absolutament la seva Glòria com la seva dissort i treballa per la seva Pau i Benestar prestant-li tot el seu ajut possible o total, el posseïdor de fortuna s'entregaria també íntimament al poble i sentiria i pensaria com un soldat de la verdadera Pàtria. Tot això que és llei dintre el sentit humà és verosimilíssim i necessari. Aquesta "casta" no pot pas romandre en l'estabilitat rutinària i danyosa, que mantenen "satisfets" somniant amb governs suntuosos amb l'aristocràticisme brillant, del saló de la cort que sap coronar esplèndidament una monarquia; tanta comèdia i tant fingiment, i tota la fastuositat vana els fan odiosos i cecs siguent una nosa a l'Humanitat destorbant-li el camí natural i dreturer. I el traspuament d'aquest baf "d'aigua morta" i infecciosa s'ovira en el nacionalisme d'aquesta gent, incapaços del sacrifici que redimeix i segella; per això si algun d'ells preten sentir el catalanisme és solament per un personalisme "casta-racial" quan hauria de copsar un sol motiu que és de la raça sense diversitat.

I la Pàtria verdadera fuig avergonyida als braços del poble d'on surten els seus millors homes en tots els ordres, del treball i desinterès heroic, i d'allí són els ardots soldats ofrenadors de la seva vida per defensar-la.

I d'aquesta Pàtria verdadera que per nosaltres és Catalunya n'hem d'ésser tots soldats.

Signem tots ciutadans del Poble, l'únic amb dret de posseir una Pàtria i d'aixecar la seva bandera que ha portat sempre a la victòria.

Un soroll a la porta. A la reixeta brillegen dos ulls sobre un fons negre... Els records dels temps feliços desapareixen, i torno a veure'm dins la celda opressora.

De vegades me posava prop de l'estufa, de modo que el centinella no pogués veure'm Poguent-lo fer despacientar, jo estava content; però llavors ja hauria sentit els seus dits teclejar la porta. Això de dia per assegurar-e de la presència del pres; de nit per a veure si dormia. No es pot arribar a comprendre l'horrorosa inquietut que sent un detingut als primers mesos de presó. Un dia vaig posar-me a la finestra. Gotes de pluja rebotien contra el vidre. El vent gemegava i la pluja s'oïa com queia forta. La meua imaginació evocà la tempesta dintre la mar immensa. I se m'ocorregueren capritxoses analogies. El meu esperit era blanca garrina que sotjava les superfícies encrespades de la mar remorejanta... Llibertat, llibertat... Tot d'un cop, vaig oir, tremolant:

—¡Eh, tú, baja de ahí!... ¡fuera de la ventana!

Tremolant, vaig descendre i vaig romandre dintre la penombra de la celda. Me va semblar que una llosa pesanta em colgava per sempre més.

El setge de Berg-op-Zoom (*)

Força i coratge, valents ciutadans;
 els enemics invadeixen nostra terra,
 foragitem als traidor i als tirans
 que a nostres lleis venerades mouen guerra.

Clams de lluita porti el vent,
 la victòria es certa.
 Aixequem el somatent,
 l'arma al braç i alerta.

Berg-op-Zoom.

Foc i fum
 que'ls canons udolin!
 Braus soldats,
 als combats
 que'ls traidors tremolin!

—També nosaltres al cor el sentim
 aquest amor a la nostra aimada terra;
 al costat vostre les dones venim
 portant en braços als fills que criden guerra!

—Que hem de fer-hi dins la llar?
 quan se bat de fora!
 Fills, es hora de lluitar
 que la Patria plora.

Berg-op-Zoom.

Foc i fum
 sense pau ni treva.
 De tirans inhumans
 lliura't, Patria meva.

Braços enlaire forts glavis brandant,
 que sens pietat dels traidors els cors tras-
 els nostres crits la ciutat aixordant [passin;
 brava i ardida en la lluita avui la facin.

Embestim sens defallir;
 nostra raça es forta.
 Au! a vèncer o a morir;
 terra esclava es morta.

Sol i llum..

Llum d'amor fa viure.

Traidò astut

t'hem retut,

nostra Patria es lliure!...

Germans!

Salut!

Els èxits de partit

Hem llegit un editorial de "La Publicitat". Lloa les virtuts de la convivència de tots els patriotes en un mateix agrupament patriòtic, siguin quines siguin llurs opinions polítiques, socials o d'altra mena. La conseqüència natural és que tots els patriotes han d'ingressar a l'Acció Catalana. Parlen-ne.

Es evident que la convivència amb gent de diferent pensar ensenya la noble virtut de la tolerància. D'acord. Evident, també, que sense aquesta tolerància fóra impossible la convivència de gent de diferents idees en les organitzacions professionals, culturals, artístiques o científiques; impossibles, aixímateix les relacions de família i d'amistat.

Lluny de nosaltres tota hostilitat irracional. Però aquestes teories tan senzilles, veiem com Acció Catalana les ha portat a la pràctica. Acció Catalana ens diu pràcticament que els seus components, els qui se separaren de la Lliga i algú que se'ls és afegit, no ingressaren pas a l'Unió Catalanista, vell agrupament patriòtic sense tendències polítiques, religioses o socials. Formaren un agrupament exclusivament patriòtic, sí, però, apart.

Es que l'Unió Catalanista té, per ventura, una sola claudicació en la seva història que en separi els patriotes de bona voluntat, com ha separat als patriotes d'Acció Catalana de la Lliga Regionalista, on havien actuat tant temps?

No; no és l'història de l'Unió, tota de sacrifici per Catalunya, el que els ha impedit entrar-hi. Es que l'Unió no hauria anat a les eleccions. I al dir això ho diem sense segona intenció, car nosaltres estimem bé l'honoradesa dels noms que demà Acció Catalana posarà en les seves candidatures. L'Unió Catalanista difícilment hauria anat a les eleccions i Acció Catalana surt precisament per anar-hi.

I en les eleccions, sí que ja no hi cap la convivència que ens glosa "La Publicitat". Nostres representants als municipis, a les Diputacions "provincials" i a la Mancomunitat — donem per descomptat que Acció Catalana no aspira a convèncer els espanyols — no poden ser exclusivament uns representants nacionalistes. No podran pas inhibir-se quan es plantegi una qüestió política, social o religiosa!

En el mateix Ajuntament de Barcelona hem vist com un pressupost de cultura, inspirat en la més sana catalanitat, era rebutjat per una pura qüestió de tendència per representants catalanistes, per representants qui, ahir encara, eren els amics de molts elements d'Acció Catalana. Creu "La Publicitat" que les tendències socials de llurs representants no deuen interessar igualment a un proletari que a un capitalista per patriotes que siguin?

D'eleccions a base del nacionalisme exclusivament, se'n poden fer unes davant de circumstàncies que les motivin; però no s'hi poden fer totes. Solidaritat Catalana es comprèn un cop; però no es comprèn una Solidaritat Catalana persistent com a programa electoral d'un partit.

Nosaltres li direm a "La Publicitat" i li direm a l'Acció Catalana quina és la sola força patriòtica que pot aplegar la col·laboració de tots els nacionalistes, sense ferir llurs particulars tendències socials, polítiques o religioses, perquè no ha de resoldre cap més qüestió que la de la llibertat de Catalunya: és l'organització de l'Estat Català.

Preparar l'adveniment de l'Estat Català pot fer-se independentment d' tota tendència. Administrar els municipis i les altres corporacions públiques sense cap orientació social, política o religiosa és absurd. La Lliga s'ho proposà i no tardà en decantar-se clarament a la dreta. Acció Catalana ni tan sols li farà de contra-pès; feta amb carn de la Lliga, no tardarà en ésser tan a la dreta com ella. No serà així com s'atraurà els treballadors al nacionalisme. No serà així com se farà l'unió de tots els catalans.

Per això no ens diuen res a nosaltres els èxits de l'Acció Catalana. Són èxits de partit sense cap eficàcia patriòtica. L'història de la Lliga és un rosari d'èxits i, diguem-nos, què hem guanyat els catalans?

Amb Acció Catalana veurem continuar-se els èxits; els èxits brillants de partit, estèrils per Catalunya.

Que en cada poble,
 Que en cada vila,
 Que pels suburbis de la Ciutat
 s'hi escampi per a ésser
 llegida la fulla:

Catecisme del jove Patriota

Edició, 20.000 exemplars

a dues tintes,

PREU: 2'50 el cent

EN VENDA:

C. D. N. Sant Honorat, 7, pral.
 Unió Catalanista: Canuda, 14, pral.
 Llib. Nacional Catalana: Corts, 613

(*) Reproduim aquesta cançó vibranta, que la «Joventut Catalanista de Barcelona» s'havia apropiat i la cantava en les seves excursions per les muntanyes de la Pàtria.

Es així com voldríem les nostres poopies patriòtiques: fermes i enardidores.

Tots els nostres excelents poetes, no han pogut produir una composició que arbori als catalans de noble i santa rebeldia.

DIVISA

Fornits atletes, a proa s'hi cap,
 deixeu l'Estadi pels fadrins que es fan.
 Preneu els estres de viure en combat
 per Catalunya: Una passa endavant!
 Fornits atletes a proa s'hi cap.

SECCIO OFICIAL

D'acord amb les declaracions que atanyen als treballs d'organització es prega a tots els patriotes residents fóra de Barcelona que es reunixin i es constitueixin en grup.

Un cop reunits, la tasca a fer serà la següent:

1. Nomenament de comissari o de legat.
2. Nomenament d'un secretari i recaudador de les cotitzacions.
3. Nomenament d'un altre comissari i secretari recaudador en caràcter de suplents en cas d'inutilització dels primers.
4. Fer el cens dels inscrits.
5. Aixecar acta de ço acordat i enviar-la a n'aquesta Oficina Central d'Organització personalment.

Per a realitzar aquestes organitzacions no cal que els patriotes de cada poble vagin amb precipitacions. Cal assegurar-se de la fermesa patriòtica dels qui desitgen inscriure's. L'actuació local dels directors de cada grup patriòtic, serà a l'albir dels directors de grup i es desenrotllarà en completa autonomia.

Els grups patriòtics dels pobles i viles, aniran més tard a la organització comarcal i aquesta es sumarà a l'Organització Nacional alliberadora.

Quin fàstic!

S'ha reunit a Barcelona uns senyors que's diuen representants de la premsa de Catalunya.

No volem saber qui són. En tenim prou amb veure que entre ells hi ha els de l'"Asociación de la Prensa Diaria de Barcelona" per a decantar-nos amb fàstic.

No volem tractes amb confidents, semi-confidents i mantinguts amb la tributació del joc. I d'aquests n'hi ha a quasi totes les redaccions dels diaris de Barcelona, si no que ho diguin els Pérez, Mainars, Carrascos, etc., i demés productes d'importació espanyola.

Uix! Quin fàstic!

ESTAT CATALÀ,

divideix la seva tasca, donada la variació d'assumpes que li seran sotmesos, en dues oficines: Oficina de Redacció i Oficina de Organització

Preguem als nostres comunicants que sempre que ho facin per escrit, baix sobre i indicant l'Oficina respectiva, segons l'assumpte que hi tinguin interès

La bella lliçó de l'Irlanda

La bandera verd fosca de la República Gaelica, torna a onejar a mig pal davant l'immensitat del Atlàntic. Un altre capdill "sinn-fein", ha caigut occit, per delació del germà de la mateixa patria. Liam Lynch, qui segons les noves referents an aquesta captivació, fou defingut en els moments precisos en que agonitzava, mortalment ferit.

Cada vegada que ens assabentem d'un fet dolorós que recau en perjudici dels patriotes republicans irlandesos, no podem amagar també el nostre sentiment.

Quant tota l'Irlanda lluitava contra la dominació anglesa, seguïem pas a pas les vicissituds de la lluita. Ara seguim aquest rosari dolorosíssim dels patriotes republicans. Ens alegrem de les seves victòries i deplorem les amargues noves que els hi són desfavorables. Una pregona simpatia se'ns endú per la seva causa. Ens sentim lligats amb ells per una possible comunitat de pensaments i d'ideal. El cor, ens diu, que també com ells, ens haurem de batre contra els nostres per salvar "l'integritat" de la nostra llibertat nacional.

Els patriotes irlandesos oferiren, davant del món, el grat espectacle de tot un poble que es llençava, en delirant i noble bogeria d'amor a la patria, vers el sacrifici.

Els patriotes republicans, que eren el nirvi de les anteriors batalles contra Anglaterra, ens diuen, ara — en

Oh dona catalana!...

Els meus llavis amarats de la paraula aspra i dura del guerrer que frisa per la lluita volen parlar-te, oh, dona catalana!... No esperis pas d'ells la dolcesa atractivola del galant enamorat i si tota la franquesa i cordialitat d'un germà; els meus llavis porten una altra dolçor, molt més sublim, molt més intensa; i el meu cor portà una altra passió molt més gran, molt més pregon; escolta-les ambdues i sentiràs la virtut d'un altre amor que enforteix el cos i dignifica l'ànima. Fa molt de temps, quan la pàtria era un símbol august, i el valor un honorat patrimoni, la dona creixia en fortitut i bellesa, i la seva persona vessava la feminitat i l'heroisme; la vida era un sagrament i l'amor una plenitud sublimificada. El seu pit hostatjava la fe i l'esperança, la seva intel·ligència, la raó i el reconeixement noble. I cada cosa restava il·luminada a la claror feconda de sa mirada; l'home sà d'esperit i de cos s'agegantava al seu costat. La pau era una norma dins el seu seny pregon, la guerra una inquietut del seu patriotisme. I era tanta sa dignitat que occia al fill i a l'aimant traïdor i covard, i era tanta sa convicció que desafiava la nudtat del punyal i l'ardència inclement de les flames abans que consentir la profanació del seu cos i l'esclavitud de la seva vida.

Temps era temps quan no hi mancava mai l'abnegació d'una Judith o la virilitat santa d'una Joana d'Arc. I ara?...

Fa molt poc de temps que una Pàtria que és també un símbol august i el valor un sobreixament de consciència, veié amenaçada la seva Pau i Integritat, i es redreça airada, i oh grandesa eterna!... també sorgí la dona forta i bella que senyalava el deure als seus fills, que havia donat a Déu i a la Pàtria. I en l'estrèpit esclatar de les batalles s'oviraven com una escampadiça de flors blanques i oloroses rublertes de clarors celestials uns àngels vestits de dona que escampaven arreu la benaurança.

I tancaven els ulls als agonitzans esblaimats i fregaven suaument les ferides dels trossejats, i sabien reposar tendrament les seves mans fines i delicades, damunt del pit i la cara del desfigurat horrible, o sota l'axella del mutilat convalescent.

Oh, Pàtria pastada amb sang, i amb heroisme, feta amb bocins de tragèdia dels teus fills, bella il·lusió, bella esperança, no moriràs mai... si en totes planters s'hi crien d'a-

quelles flors, blanques i oloroses, rublertes de clarors celestials, i són uns àngels vestits de dona... Temps serà temps!... no mancarà l'abnegació d'una Judith o la virilitat santa d'una Joana d'Arc?...

Fa molt poc de temps que una altra Pàtria que es també un símbol august i el valor seu un privilegi de Raça, ha recobrat la seva personalitat que estava encongida de tant esclava, i li sona l'hora de sa lliberació.

Diuen que allí la dona també és forta, també és bella i com cap altra encisadora... però ¡ai! que és una mica inconscient, li sobren gràcies i li manca una resolta voluntat. Alguna no para esment en rebaixar la seva dignitat despreciant la seva llengua, la seva ànima, la seva Pàtria, ella que l'ha fet forta i bella i com cap més altra encisadora.

Els homes, els seus germans de raça, sense diferenciació, calladament es van aplegant, i nusen el cor amb un jurament; l'amor, els fills, els pares, els veuen pla bé, per això mateix que la Pàtria és pastada amb sang i heroisme, feta amb bocins de tragèdia dels seus fills; i aquests homes esperen un moment, el decisiu per donar-li el seu de bocí, la desferra del seu cos lluitador i la llealtat eterna de la seva ànima.

I ai! de l'hora que s'atança... l'has capít ben bé, oh dona catalana?...

Els meus llavis i els de la tota joventut que espera, són els qui et dirigeixen la paraula dura i aspra, ¿no sentiràs en l'estrèpit de la batalla la teva mà benefactora... que els hi acluqui els ulls del seu cos agonitzant?... i fregi suaument llurs ferides per on s'hi escaparà glops de llibertat?... no occiràs en aquella hora a l'aimant traïdor i covard? gosaries juntar el teu cos al d'ell?... seràs capaç d'occir a l'enemic que ara t'embru-teix les orelles?... i per més occir, llavors ¿no t'occiràs a tu mateixa abans que consentir la profanació del cos i l'esclavitud de la teva vida?...

Si és així, després més tard sí que sentiràs la paraula càlida del galant enamorat, que serà tota aquesta joventut ardida i sapada.

Si és així... veuràs que dolça i atractivola serà la paraula, sempre més en quant hauràs sabut divinitzar-te als seus ulls i als de Catalunya...

REDACCIO I ADMINISTRACIO:

Sant Honorat, 7, pral.

ESMENTADOR

De **RESSORGIMENT**

Revista de Buenos Aires

El tràgic dilema del poble català

Ningú que hagi repassat enc que sigui lleugerament els fets de la història, no podrà negar que l'esperit d'equitat i justícia ha dominat per sobre tota altra qualitat en l'actuació del Poble Català com a nació. Aqueix esperit s'ha fet palès en totes les seves manifestacions, ja internacionals, ja socials, ja religioses, en les èpoques de la seva plena sobirania. Per a no ésser carregos amb abundància de cites, recordi's solament com a fets cabdals en cada un d'aquests aspectes: 1. El respecte als costums i lleis autòctones dels territoris conquerits; 2. La solució abans que cap altre poble del món, del problema de la terra; i 3. La tolerància i respecte en èpoques d'un fanatisme religiós exacerbat com a l'edat mitja, per als jueus i mahometans, els sacerdots dels quals podien defensar les seves religions, dins mateix de les esglésies catòliques si es donava el cas d'ésser atacades.

Aqueixes proves d'un alt sentit d'equitat i de justícia donades pel nostre poble en les seves relacions internes i en les relacions amb els altres pobles, semblen a primer cop d'ull un senyal de superioritat moral col·lectiva, envejable per altres nacions. Això, no obstant, no ha aportat a la nostra Pàtria una noble correspondència d'aquells amb qui ha hagut de tractar en el corrent de la seva història, i en lloc d'ésser pres en el seu veritable sentit, ha estat interpretat com una mostra de feblesa, donant per resultat una tendència a l'opressió que ha semblat molt fàcil, per a pobles menys sensats, més ambiciosos, més bel·licosos, menys respectuosos, en fi, dels drets dels altres i de la dignitat humana.

A voltes també, aprofitant-se d'un altre defecte (que nosaltres creiem, així mateix, qualitat) la nostra franquesa, s'han valgut de la hipocresia per a presentar-nos com una cosa justa i lleial ço que no era sinó una camalleta per a fer-nos caure.

Les qualitats, doncs, que nosaltres estimem més; aquelles que creiem ens donen un lloc de preeminència entre els pobles, han estat el punt dèbil de la nostra constitució nacional; s'han tornat una arma aprofitable per als nostres enemics. Fiats en la dignitat dels demés perquè érem ben segurs de la nostra, ens han fet creure coses que deien i que no eren més que als seus llavis, però mai al seu pensament ni al seu cor (si en tenen). Per a fer-nos canviar el nostre digne nom de Catalans, ens han dit *espanyoles*, i ens han assegurat, tirant el pit enfora, que seriem iguals i tindriem els mateixos drets que els demés *espanyoles* (perquè ells per a enganyar-nos s'han avingut a deixar a un recó el propi nom) i entretant mentre els altres conservaven i enaltien la llengua llur (a la qual ara, seguint la mateixa tàctica, també li han canviat el nom), deprimien i bescantaven la nostra; mentre ens imposaven les seves lleis (sempre amb

el nom canviat, com els articles sospitosos a les Duanes) arreconaven per antiquades i inservibles les nostres; mentre protegien i emparaven els seus connacionals inútils, fiant-los a tots els forats de l'administració, els nostres n'eren exclosos; mentre omplien els centres d'ensenyança (?) amb gent dels seus, — perquè per entrar-hi s'havien de fer els concursos a Madrid, en castellà, i havien d'ésser jutjats per castellans, — ens escombraven a nosaltres. Varen fer més lleis a gust seu i ens les varen fer pendre per bones a nosaltres que no intervenim a fer-les (teníem 44 diputats contra 400 i tants). Els nostres tendres fillets, que no sabien una paraula de castellà, es veien obligats d'aprendre en llengua forastera totes les disciplines, rebaixant amb això, cada dia més, el grau de cultura del nostre poble i fent veritat en la pràctica aquella terrible màxima de la *letra con sangre entra*, frase que només hom coneix en la pedagogia nacional dels nostres enemics. La Història que ensenyaven a les escoles, era la d'ells i si els nostres infants sabien el nom del Cid o de Cervantes, no coneixien en canvi el de Jaume ni el de Lluís. La qual cosa no els ha privat de dir, com encara segueixen dient, que *todos somos españoles, i tenemos los mismos derechos y los mismos deberes*.

Si un dels nostres obrers, un dels nostres pagesos, a qui ells han negat el més mínim grau d'instrucció, es presenten davant del jutge parlant l'única llengua que coneixen, són castigats per malvolença o per no ésser entesos amb raó o sense, i aquests dies, encara, un diari digne d'ells, "A B C", demanava que es retinguessin a files els reclutes catalans fins i tant que sabessin el castellà, que ara han motejat, com deia abans, d'*español*, per acabar d'arrodonir la seva hidalga hipocresia. Si un moribund vol dictar la seva última voluntat, es troba amb un notari que no l'entén i tergiversa el sentit de les seves sagrades disposicions, i per això *todos somos iguales ante la ley*, execrable llei que no respecta ni la suprema hora del traspàs definitiu!

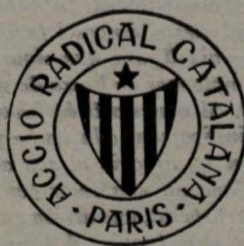
Però ha vingut un dia en què els homes de Catalunya s'han adonat de que les paraules no estan d'acord amb els fets; que no és veritat que tots som iguals, que la igualtat seria tenir tots el mateix dret d'expressar-se cadascú en la seva llengua, de dictar-se les seves pròpies lleis, d'escollir els seus propis servidors, de triar-se els seu propis mestres, de confiar la seva fe i darrera voluntat a un home que l'entengues; i allavors els homes de Catalunya s'han dirigit als homes d'Espanya i els han dit: Nobles homes d'Espanya, vosaltres aneu, sens dubte, equivocats i vos creieu que en realitat ens tracteu com a iguals, però si bé ho observeu veureu que això no és pas la germania, sino la servitud nostra i la senyoria vostra. Venim, doncs, a demanar-vos el compliment amb fets, de les vostres paraules; no volem res de ço vostre, però deixeu-nos a les nostres mans ço que ens pertany i hem d'ésser iguals. Però... els nobles homes d'Espanya, arroncen les espatlles i murmuren en to de menyspreu: *a mí qué me cuentas?* Així desprecien els nostres drets i així ells, els nobles *é hidalgos*, desprecien la seva pròpia paraula i

obren, com diuen ells, com a perfectes *vilanos*.

Mes ço que ells prenen per feblesa, no ho és: el català no abaixarà el cap davant l'insult, el català ha pensat bonament, amb tota bona fe, que hi havia un error, mes no un engany, una mala intenció; més quant s'ha convençut del veritable engany, llavors no demana, llavors exigeix. I aquesta és la tràgica equivocació, que dura segles, del poble català: la seva eterna credulitat en la dignitat i noblesa dels altres.

El poble català demostrarà als seus enemics i dintre poc, que la seva condescendència no és covardia, que la seva tolerància no és por; el poble català — i aquí està el tràgic del seu destí — el poble més enamorat de la sana raó, haurà d'apel·lar a la força i a la violència com ha hagut d'apel·lar-hi altres voltes en defensa de la seva dignitat nacional; el poble que més creu en l'equitat i en la justícia, haurà de tornar-se cruel i violent, haurà àdhuc, de cometre injustícies parcials; com tot ésser pacífic quan ha d'arribar a la violència, serà més terrible que cap més; al que voldria haver convençut amb raons, l'haurà de degollar en el paroxisme d'una desesperació que ell havia cregut innecessària.

Poble Català: no dubtis que hi hauràs de arribar i prepara't bé, fes-ho bé de fer mal, fes tot el que sàpigues, que els dimonis siguin àngels al costat teu, i quan triomfis, que la causa és justa, con que hauràs hagut de triomfar amb crueltat i injustícies parcials, necessàries en la barbàrie de tota lluita, vulguis que siguin aquestes les darreres, sigues incrèdul de les paraules dels pobles, sigues desconfiat i orgullós amb els altres, per no haver d'arribar mai més a l'exasperació i convertir-te en una bèstia salvatge, oh paradoxal, per a resguard de la teva humana dignitat.. P.

Manifest

L'"Acció Radical Catalana" de París, llença la present proclama amb motiu de sa constitució legal, com a prova de llur existència i norma de llur actuació.

ALS POBLES LLIURES SALUT!
ALS ESCLAUS, CORATJE I GERMANOR!!

AL NOSTRE EL COR I EL BRAÇ,
L'ANIMA TOTA!!!

L'"Acció Radical Catalana" la constituïm una joventut sodolla de llibertat,

freturosa d'acció i plètòrica d'optimisme per a la consecució del nostre ideal suprem d'independència. Artistes i comerciants, intel·lectuals i obrers, artesans i dependents tots som uns, disposats a tot, per la santa causa de llibertat de la Pàtria.

Per a nosaltres no hi ha qüestió previa fora la de l'independència; tot altre qüestió és mediata, tot altre problema ens seria pertorbador. Acumular totes les energies per a rompre les cadenes d'esclavatge, és nostra obra fonamental.

No som neòfits del sacrosant ideal de llibertat patrià; som una lligió, fins ara esparsa, acoblada per l'esperit flamejant de l'independència íntegra de Catalunya que deu arborar el cor de cada català i que coessiona, l'abjecció d'una tirania històrica d'un poble en descomposició política, que, vivint solament de records d'un imperialisme caduc, és orb a les realitats tangibles que, sacrificant la sang i les energies vitals de l'Estat, depauperava a gratient les Nacionalitats històriques que porta a remolc, arrossegant-les sota el jou infamant de l'esclavatge iniqui, estigma dels sumisos.

No som exclusivistes, que si volem la llibertat de nostra Pàtria íntegra, la que la diplomàcia no podrà mai mig partir-ne l'ànima, la que té com a fronteres naturals la llengua catalana aqueixa gloriosa llengua que com el Fènix renaixent i expurgada, la que no pogueren matar les tiranies seculars d'ençà ni d'enllà del Pirineu, la que no l'arrencarà mai ningú perquè arrela en l'ànima ancestral, perquè és el nexce de nostre ésser, l'expressió de nostre voler; així mateix volem la llibertat de tots els pobles de la Terra.

Que cada un reivindiqui son dret. Que cada un l'exigeixi si aixís li plau. Cada poble en lluita de lliberació es nostre al·liat espiritual, per això no distingim ni raça ni color, ni llengua ni país.

L'"Acció Radical Catalana" obra els braços a tots als que facin professió de fe de nostre ideal d'independència, únic objectiu del nostre esforç. A redós de nostre professió de llibertat no hi volem febles, mitges tintes, ni dobles cares, que no som una amalgama política sinó una lligió de convençuts, per a quins la llibertat absoluta de Catalunya és intangible. Aixís, seleccionant d'avenc, no perdrem temps amb òbvies definicions ni lluites bizantines.

La nostra tasca és dura, el treball intens i el profit exclusivament a la Pàtria. Perque no portem llast de banderia ni marques de colors altres que, els de les Quatre Barres de Sang, al lllindar de nostra porta ningú ha d'abdicar de llurs idees particulars, mentres no siguin incompatibles amb el dogma d'emancipació.

Amb ço que és patrimoni de la consciència individual: llibertat absoluta.

Amb ço que és patrimoni de l'ideal patri: intransigència absoluta.

El fet de nostre exili de grat o per força, eleva nostra espiritualitat per damunt de totes les dissensions que la convivència a la llar pairal ocasiona natural-

ment, emprò el temps és més fort per a excloure a simoniacs o faritzeus, fent un nucli sà i actiu, apte i capaç de la sagrada missió i màxim sacrifici amb holocauste a Catalunya.

Amb nosaltres els abnegats!

Visca Catalunya lliure!

El Consell Directiu.

Paris, Setembre 1922.

Estatge social (Provisionalment) del "Acció Radical Catalana", 73, Boulevard Sébastopol, primer.

Prensa Nacionalista Radical

ICARIA NACIONALISTA

Ells són ells i nosaltres som nosaltres

Si no existissin les pàgines de la història universal destriadores de les diferents races o nacionalitats pobladores de la Península Ibèrica; si no existissin les particularitats geogràfiques definidores de diferents caràcters; si no existissin les pregones, diferenciacions lingüístiques, manifestació extensa i vivent de l'ànima de cada raça ibèrica que marquen el correr de les centúries d'una faiso perennal les modalitats peculiars dels diferents pobles ibèrics, el més lleu i superficial esdeveniment contemporani posaria de relleu amb prou força i prou intensitat les diferències racials entre el que Castella ha convertit en Espanya, i Catalunya la pàtria comú, i única de tots els catalans.

Murem l'oida a les veus dels segles passats, cloem els ulls als accidents geogràfics, tanquem les boques emmudint les diverses fonètiques i reclosos en el present immediat; aïllats del passat i de l'esdevenidor esguardem serenament ençà i enllà de l'Ebre.

Un senzill i natural acord pres per una Unió de propietaris destria immediatament les dues races antagòniques. L'espanyola enllà de l'Ebre comenta irònicament l'ús del català, de la nostra parla racial en una de les nostres societats. Cegats d'orgull, ineptes seculars, no comprenen l'acord ni l'estudien. Broden al voltant d'ell unes nices més, palesen una ignorància supina, confonen noms i dades infantivolament i s'aconsolen convertint l'acord en una senzilla faiso de maçar l'estona de rics desvagats. La Catalana ençà de l'Ebre celebra l'acord que marca un pas més vers el recobriment de la nostra personalitat perduda i es prepara a nous acords, a noves manifestacions, a nous fets que aniran estructurant ordenadament la nostra futura llibertat reconquerida.

Ells per a convence'ns de la germanor oferta continuaran burlant-se de la nostra llengua ponderant enfàticament les excel·lències de la llur i àdhuc quan voldran acontentar-nos, de l'alt sitial del Govern del poble ens otorgaran la mercè de l'ús casolà de la bella parla nostrada, mostrant-nos la llur, senyora i majora de tota la vida de relació filla de les civilitzacions de les gèneres passades. Pa-

raules pariones del gest reial oferint a una església del territori marroquí una estàtua de Sant Jaume com a prova de germanor als rifenys, quan conta la llegenda que Sant Jaume és el sant exterminador dels serrains.

El fet de l'ús de la nostra llengua que és un dret consubstancial de tot poble que no s'oposa al lliure ús de la parla llur a la que tenen el mateix dret que nosaltres a la nostra, és considerat de pòls diametralment oposats per ells i per nosaltres. En els problemes quotidians la nostra fonamental disparitat de criteri és palesadora continuament; Catalunya bona o dolenta té una faiso de pensar, plantejar i resoldre els problemes que a ella l'afecten directament o indirecte que mai coincideix, que sempre és antagònica amb la manera de pensar, plantejar i resoldre els problemes que té Espanya.

Deixem als historiadors, als tradicionalistes, que palesin cada dia més amb les recerques llurs l'existència destriada de al raça espanyola (castellana) i de la catalana, no parlant de la portuguesa, de la basca, de la gallega i de la somorta aragonesa. Deixem als utopistes l'esforç inútil de volguer fondre substancialitats antagòniques. Nosaltres, homes de realitats amb els fets de cada dia, afirmem no sols la diferenciació sinó la incompatibilitat fonamental de les dues races per a tota obra conjunta. Que visqui quiscuna la seva pròpia vida lliure pel bé de l'humanitat i la justícia eterna! La realitat s'imposa. Ells són ells i nosaltres som nosaltres.

L'Hermano caça pubilles

El català, quan no està satisfet de la seva sort i li sembla que els límits geogràfics de la terra mare son massa petits per a millorar la seva posició social, fa un cop de cap, i abandonant amics, amors i família, s'arrisca dins un vaixell, anc que sigui de fusta i travessa l'ample mar en busca de noves terres i nova sort. Si aquesta li és favorable, s'estableix definitivament allà on ha fet fortuna i agrait com es, afegeix al seu amor per la Pàtria catalana un nou amor per la terra on ha viscut i prosperat, que arriba a estimar gairebé com la seva pròpia. A França, a Amèrica i a altres països del mon trobareu gran nombre de catalans d'aquest tipus. Si, al cap d'alguns anys, el català afavorit per la fortuna, que ha fet fructificar amb el seu treball molts cops dur i sempre honrat, sent l'anyorança de la terra catalana y s'en torna a Catalunya, no deixa mai de recordar amb agraïment els anys viscuts en una altra terra i el nom d'aquesta és sempre per ell objecte d'amor i de respecte.

El nostre "hermano" de ponent, en canvi, troba sempre un camí més planer per a fer fortuna. Sentint com sent una repulsió instintiva pel treball, que creu indigne d'un "fidalgo" propi solament del català plebeu, en lloc d'arriscar la pell en un vaixell i passar la mar, es busca una "recomendació" per a qualsevol "hermano" que exerceixi auto-

ritat a Catalunya, i sense altre bagatge que la seva insulsa vanitat s'en ve a la nostra terra a buscar els signons que li son difícils de trobar a la seva.

Un cop aquí, n'hi ha que's contenten amb un "empleo" que dongui poca feina, anc que dongui també poques pessetes. De tant en tant, però, en trobeu algú de més espabilat que, habillat com si fos un gran senyor, amb roba que el pobre sastre no cobrirà mai i amb la seva xerrameca típica consegueix entabanar alguna noia catalana de bona família. I ja teniu al "hermano" en camí de fer fortuna. El pare de la noia és gairebé sempre un d'aquests catalans que havent nascut pobres, amb el seu enginy i la seva suor han pogut arribar a fer una fortuneta. Aquest home, anc que per fora sigui ric, conserva la parla i els modals un xic rustecs, i és clar "Poratoria" del "Hermano" l'enlluerna com en el miting enlluerna al obrer català que se l'escolta. De la nit al matí, l'intrús, per obra i gràcia d'un casament es converteix sense altre treball que xerrar molt i molt, en amo de la fortuneta feta i pastada en suor de front catalana. Vosaltres creureu que aquest home servia la més petita gratitut per aquesta terra? Ca! Obliga, no cal dir-ho, a la seva dona a parlar una llengua estranya, sent l'odi més pregon per tot lo que sigui vida catalana, i aquells diners catalans guanyats amb la suor del treball són gastats alegrement en vanitats i si a mà ve en combatre la causa de Catalunya.

Companys, cal fixar-se en aquest important aspecte de la invasió enemiga. La terra i la riquesa catalana passen així fàcilment sense que ningú s'en dongui compte, a mans dels nostres enemics. No serveix de res que els homes es disposin a defensar-la si una dona la regala. Cal que la dona catalana es faci com a primer deure patriòtic el no tenir amor per cap enemic natural de la seva Pàtria. Per una dona catalana sols un patriota català com a marit. Cal infiltrar a la dona catalana una màxima repulsió per a tota unió que ultra entregar al enemic terra i bens catalans vingui a impurificar la raça catalana.

Tasca positiva

Una altre vegada que es vulgui fer una excursió colectiva a França, amb la nostra senyera desplegada i amb lliure manifestació del nostre valer, s'ha de preparar per endavant amb l'acció diplomàtica i la propaganda.

Havem d'internacionalitzar el plet de Catalunya i per a conseguir-ho tenim de començar donant conferències explicatives de la nostra situació, i de l'actuació dels governs espanyols a Catalunya en les més importants ciutats de França, Bèlgica, Alemanya, Suïssa, Anglaterra i demés Estats a on vulgui escollir-sen's, no deixant la tasca fins a produir una fonda agitació en les conciències dels homes de l'Europa civilitzada, d'Amèrica i d'arreu del món, favorable a l'Independència de Catalunya.

Si plau als nostres adherits aqueix projecte, comencaren una subscripció per a atendre a les despeses precises.

El C. I. d'A. I. de l'E. C.